

at give Lovetten en Kanon, det vilde jo kun bevirke, at Lovetten vilde komme til at stikke saa meget dybere, at den ikke vilde kunne komme frem der, hvor den skulde frem; og saa nægtede man Kanonen. Det er paa den Maade, man nægter, ikke fordi man mener, at Kanonen er for kostbar, men fordi — ja, jeg veed virkelig ikke, hvad Grunden er — men man nægter kort sagt Skuldstenen paa det, man er begyndt paa. Derfor mener jeg, at vi ere i vor gode Ret, naar vi modtætte os den Sort Nægtelser. Naar nu Finantslovsforslaget er forelagt os, skal jeg for mit Bedkommende ikke komme ind paa en Underjøgelse af, hvilken Betydning det har, at det kommer til os nu paa denne særegne Maade. Jeg har ingen Indvendinger at fremsætte i den Henseende og finder mig derfor heller ikke beføiet til at optaste Divil. Jeg mindes, at en Finantslov kom frem her i Thinget i 1877, som indeholdt flere mærkelige Nægtelser. Der blev da holdt et Foredrag, der med Føie vakte stor Opmærksomhed, jeg tror af den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), og hvori han med Føie fremhævede, at man paa en Finantslov er uberettiget til enten at give Love eller at ophæve bestaaende Love, og at man var uberettiget til at nægte Bevillinger, hvorved de i Lovgivningen anerkjendte Institutioner blive gjorte unyttige eller ubrugelige eller tilintetgjorte. Den Gang havde Folkethinget blandt Andet nægtet Penge til Theatret. Jeg tror, at det den Gang ikke modte stor Modsigelse, at det havde vi Ret til at modsætte os; vi kunde ikke tillade, at man benyttede Finantsloven til paa den Maade at tilintetgjøre bestaaende Institutioner. Men har man denne Anskuelse, vil jeg, uagtet jeg ellers ikke skal fordybe mig i Spørgsmaalet om Betydningen af Forkastelsen af Finantsloven, bemærke, at det dog synes mig at kunne siges, at naar man ikke har Ret til at nægte Theatrets Bestaaen, har man dog endnu mindre Ret til at nægte alle mulige Institutioners Bestaaen ved at forkaste Finantsloven, og har Landsthinget Ret til at indsætte Theatret paa Finantsloven, har det ogsaa Ret til at indsætte de andre Ting, som efter vor Opfattelse ere nødvendige for Statens Ethelse. Det forekommer mig derfor, at vi maa være Regjeringen taknemmelige, fordi den, som den ærede Justitsminister i Lørdags ved Forelæggelsen af Finantsloven bemærkede, indtager det Standpunkt, at den siger, at den Omstændighed, at Folkethinget har gjort Strife, bør ikke berøre Landsthinget dets grundlovmæssige Ret til at gjøre sin Indflydelse paa Finantsloven gjældende. Men naar man nu spørger om, hvad det er for en Indflydelse,

vi nu faae paa Finantsloven, ønsker jeg heller ikke at fordybe mig for stærkt deri. Finantsloven foreligger for os i samme Stikelse, i hvilken den er blevet forelagt Folkethinget, og vi betragte den altsaa som foreliggende for os, som om den er kommen fra Folkethinget i den samme Stikelse, og saa forekommer det mig, at vi kunne stemme over den og behandle den i det Hæle ganste paa samme Maade som sædvanlig. Om den vil gaa videre fra os til Folkethinget, ere vi ikke Herrer over. Det kan være — det veed vi ikke — at Forslaget, naar der er den Uoverensstemmelse mellem Folkethinget og Landsthinget, at hint Sædet vil give, og vi ville give i alt Fald en hel Del, gaar tilbage til Folkethinget, for at man kan se, om det vil bevilge Noget. Dette kan være, men under alle Omstændigheder veed vi, at naar vi stemme over det foreliggende Finantslovsforslag paa sædvanlig Maade, bliver Betydningen af vor Afstemning den sædvanlige; det ere vi i et hvert Fald forvissede om, at vor Afstemning vil have sin væsentlige Betydning og en afgjørende Indflydelse paa, hvorledes Regjeringen stiller sig til Finantsloven. Naturligvis har vor Behandling af Finantsloven ikke den Indflydelse, som enkelte Udenforstaaende, efter hvad jeg har hørt, mene, at vi her skulle til at skrive provisoriske Love. Det have vi Sædet med at gjøre. Vi veed ikke Noget om, hvorvidt der vil komme en provisorisk Finantslov eller ikke, eller om, hvis der skulde blive givet en saadan, den da vil komme til at foreligge i en anden Form end i den allerede benyttede. Det vil Regjeringen tage Bestemmelse om efter de foreliggende Forhold og under sit Ansvar, dermed har Landsthinget Sædet at gjøre. Vi erklære blot, om vi synes om Finantslovsforslaget, som det foreligger, eller om der er Ting deri, som ikke vinde vor Tilslutning.

Naar jeg nu kommer til det foreliggende Finantslovsforslag, kunne vi jo her ved første Behandling ikke let komme ind paa en altsfor vidtgaende Detailbehandling; det stemmer ikke med en Første-Behandlings Karakter, og det ere de enkelte Medlemmer heller ikke beredte paa. Jeg skal blot erindre om den ærede Conceilspræsidents Bemærkning, at denne Finantslov fremtræder paa en lidt særegen Maade, idet den fremtræder med en Underbalance af omtrent $9\frac{1}{2}$ Million Kr. Det er et overordentlig betydeligt Beløb, men i denne Henseende kan man vistnok fuldstændig give ham Ret i, at naar der i en Række af Aar har været nægtet betydelige Beløb, og man derfor Aar efter Aar har opdyngnet Millioner i Kassereholdningen, bliver Følgen, at der maa komme et Aar, hvor man maa bruge et be-